

— Може би.

— Ами гдѣ е сега вашиятъ Кущчу-оглу? Кажете истината, това ще ви помогне твърдѣ много.

— Нима ний знаемъ? Балканитѣ сж високи и широки, цѣль свѣтъ. Кущчията не е още хвъркналъ на мѣсяцѣтъ, нито е потъналъ въ земята. Много сте хитри — намѣрете го и го уловете.

— Ще го намѣримъ и уловимъ, измърмора казака онбашия, и прибави: — изловихме васъ и съ него ще се справимъ.

— Не говори, ще достигна, докѣтъ не си достигналъ; не говори: ще убия, по-напрѣдъ убий, та послѣ се хвали: ето на убихъ.

— Истина е, но великъ е Богъ.

— Наистина, но той е великъ и за насъ и за Кущчията.

Въ това врѣме дотърчаха трима ѣздачи на бѣли конѣ. Тѣ сжщо бѣхъ казаци, чаушинѣтъ полякъ и двамата рѣдовии поляци. Тѣ слѣзаха отъ конѣтъ, и до огнѣтъ се дочуха само казанитѣ по грѣмко думи: „Бунаръ, Медвентъ, Изворѣтъ, Урвата“. Чаушина отиде въ кѣщи при сотника, а войницитѣ водяха конѣтъ.

Карабела при тия думи истрѣпна и изведиъжъ скочи, нѣ плѣнницитѣ го задържаха, и той се трѣшна на земята блѣденъ и съ такова измжчено лице, щото онбашиятъ го попита:

— Какво ти е?

— Нищо?

Карабела се замисли твърдѣ много и дълбока въздишка се истрѣгна изъ гърдитѣ му. Тѣжко и мъчно му е. Разговорѣтъ се прѣкъсна, всички млъкнаха; само искритѣ трѣщяха, като че ли за това, за да не заспятъ людитѣ и пълната тишина да не докара тъга на хорскитѣ сърдца; пламакѣтъ пакъ ту свѣтваше, за да покаже, че людитѣ не спятъ, а одрствуватъ, ту угасваше за да не може любопитното око да распознае играянието на страститѣ върху людскитѣ лица. У жителитѣ на степитѣ има хубава поговорка: огнѣтъ е милиитѣ и вѣрнийтъ другаръ на човѣка, той топли тѣлото и тѣши душата.